

“Боїж са да продължавамъ, скърбь-та ма о-майва, любезнии съграждани; искамъ да забравѣхъ предателя и предателството, искамъ да изрека думы на милосърдіе и прошка, и предъ отвореннии този гробъ едвамъ удържамъ негодованіето си.

“Спи въ миръ, благородный Персиферъ, нема да остане смърть-та ти неотмъстена.”

На тѣзи думы Стефенсонъ си тури ржцѣтъ на очитѣ и ся показа като отпадналъ отъ отчаяніе, и заплака.

— Кolkото го е обичалъ! измърмора единъ отъ жандармытъ простодушно.

— Обязанноститѣ на службѣтъ му го въспрѣхъ за да отмъсти за смърть-тъ му, рече другий, но намъ прѣдлежи да накажемъ убійцата. На затвора, на затвора!

Този гласъ са повтори отъ стотина жандармы, измамени отъ Стефенсона и отъ клеветитѣ му. Наредихъ ся на линія съ правилна стѣпка и чинно управихъ са къмъ затвора съ намѣреніе да осѣдятъ Майориванка споредъ законътъ на Линча и да го обѣсѣтъ.

На туй зрѣлище стражаритѣ на затвора укрѣпихъ вратата и са приготвихъ да са упрѣтъ.

— Смърть на Майориванка! выкахъ жандармытъ. По благополучіе народътъ бѣше далечъ отъ да мрази Майориванка. Двама граждани, готовы сѣкога да прѣкъсватъ крамолытъ, излѣзохъ срѣщу жандармытъ; а тѣ като са засрамихъ отъ